

Kansanlähetyksen ohjelma

Uudistettu 2011

Hyväksytty liittokokouksessa 3.9.2011

TEOLOGINEN LINJA

Johdanto

Kansanlähetys on uuspietistinen herätysliike, joka pitää tärkeänä Jumalan sanan synnyttämää henkilökohtaista uskoa. Kansanlähetys edustaa luterilaista herätyskristillisyyttä.

Kansanlähetykselle Raamattu on uskon, opin ja elämän perusta ja ylin ohje. Ohjeena ovat myös Suomen evankelisluterilaisen kirkon Tunnustuskirjat, jotka tulkitsevat Raamattua oikein ja luotettavasti. Kuitenkin ne ovat – oman opetuksensakin mukaan – alisteisia Raamatulle. Kansanlähetys haluaa olla raamatullinen lähetysherätysliike, joka pitäytyy uskonpuhdistuksen ja pietismin keskeiseen perintöön ja haluaa omaksua parhaimman myös muusta Raamattuun pitäytyvästä kristillisyydestä.

Raamatullisuus merkitsee Raamattuun luottavan teologian arvostamista ja Raamatun sanomasta elämistä. Se merkitsee liberaalin, Raamattuun epäilevästi tai kriittisesti suhtautuvan teologian hylkäämistä. Raamattuun pitäytyminen tarkoittaa myös rajanvetoa sekä opin väheksymiseen että käytännön kristillisyyden syrjäyttävään opillisuuteen, armonvälineitä väheksyvään hurmahenkisyyteen, kirkolliskokouksen ja piispuuden ylikorostukseen sekä maallistuneeseen yleiskirkollisuuteen.

Tunnustuksellisina kristittyinä haluamme rakastaa ja kunnioittaa kaikkia uudestisyntyneitä Jumalan lapsia. Kansanlähetys suhtautuu kuitenkin kriittisesti sellaiseen allianssikristillisyyteen, jossa erilaisten kristillisyyden käsitysten edustajien tulee liittyä yhteen tai olla jatkuvassa yhteistyössä opillisista eroavuuksista välittämättä.

Ulkomaisissa yhteyksissään Kansanlähetys liittyy ennen kaikkea pohjoismaiseen ja saksalaiseen pietismiin. Se haluaa olla yhteydessä myös muuhun Raamatulle uskolliseen ja sielujen voittamiseen pyrkivään evankeliseen kristillisyyteen. Liberaaliteologiaan tukeutuvaan ekumeniaan Kansanlähetys suhtautuu torjuvasti.

Raamattu

Jumala on tuonpuoleinen ja luomakunnastaan riippumaton. Jotta oppisimme tuntemaan Jumalan, hänen on ilmoitettava itsensä. Tämä itseilmoitus on Jumalan lahja ja teko, jota ihminen ei ansaitse omalla etsinnällään tai ponnisteluillaan.

Jumalan ilmoitus voidaan jakaa yleiseen ja erityiseen ilmoitukseen. Luomisteossaan Jumala ilmoittaa itsensä kaikille. Luomakunnan todistus Luojustaan on niin ilmeinen, että kukaan ei voi sitä kieltää (Room. 1:19-20). Tämän yleisen ilmoituksen perusteella ihmisellä on tietoa Jumalasta, mutta syntisyytensä tähden hän torjuu ja vääristää tämän tiedon. Siksi hän ei luonnostaan tunne Jumalaa. Yleinen ilmoitus paljastaa ihmisen syyllisyyden ja on Jumalan tuomion perusta. Yleinen ilmoitus ei kuitenkaan tuo pelastusta ihmiselle.

Erityinen ilmoitus on Jumalan vastaus siihen, että ihminen ei synnin tähden enää tunne häntä. Jumala paljastaa meille itsensä ja tahtonsa. Raamattu on Jumalan erityinen ilmoitus, jolla hän puhuttelee ihmistä sanallisesti. Sanassaan hän ilmoittaa meille sekä itsensä että tahtonsa, ja sanansa välityksellä hän myös pelastaa ihmisen. Kielen inhimilliset rajoitteet tai väärintulkittamisen mahdollisuudet eivät estä Jumalaa ilmoittamasta itseään ymmärrettävästi.

Oman todistuksensa mukaan Raamattu on Jumalan sanallinen ilmoitus ihmiskunnalle. Koko Raamattu on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta. Samoin kuin Jeesus Kristus on sekä Jumala että ihminen samassa persoonassa, Raamattu on kokonaan jumalallinen ja kokonaan inhimillinen.

Raamatun jumalallisuus perustuu Pyhän Hengen inspiraatioon, joka on Jumalan ihme. Pyhä Henki on ohjannut myös Raamatun kirjoitusten kokoamisen kaanoniksi. Raamatusta puhuu itse Jumala. Siinä Jumala on ilmoittanut kaiken, mitä tarvitaan ihmisen pelastumiseen ja henkilökohtaiseen Jumalan tuntemiseen. Raamattua ei voida selittää pelkän inhimillisen järjen avulla, vaan Pyhä Henki avaa sen sanoman.

Raamatun inhimillisyys tarkoittaa sitä, että Jumala on suorittanut pelastustekonsa historiassa ja antanut ilmoituksensa ihmisten kielellä. Raamatusta näkyvät myös sen kirjoittajien persoonallisuus ja kirjoittamisajan historiallinen tausta. Tämän vuoksi Raamattua voi ja on syytä tutkia myös tieteen menetelmin, vaikka niiden mahdollisuudet ovatkin Raamatun ihmeenomaisuuden vuoksi rajalliset.

Pyhän Hengen vaikutuksesta syntyneenä Raamattu on alkuperäisissä käsikirjoituksissaan totuus (*”Sinun sanasi on totuus.”* Joh. 17:17) ja erehtymätön sekä pelastus- että aikahistoriallisesti. Jumalallista ja inhimillistä ei voi Raamatusta niin kuin ei Jeesuksessa Kristuksessa irrottaa toisistaan. Raamatun jakaminen pelastus- ja aikahistorialliseen ainekseen, josta edellinen olisi jumalallista ja luotettavaa mutta jälkimmäinen inhimillistä ja epäluotettavaa, ei ole mahdollista.

Raamatun arvovalan ja Raamatun tulkinnan välillä on tehtävä ero. Raamatulla itsellään on Jumalan sanana ehdoton arvovalta, mutta sen tulkinta on vajavaista. Jeesus Kristus on koko Raamatun ja sen tulkinnan keskus. Raamattua tulee selittää ennen muuta Raamatulla. Sen pelastushistoriallinen Kristus-keskeinen sanoma on selkeä. Meille hämäriä ja vaikeita kohtia tulee tulkita selkeillä kohdilla. Erityisen kirkasta valoa Raamatun tulkintaan tuo lain ja evankeliumin, käskyjen ja lupauksen, oikea erottaminen.

Uskonpuhdistuksen raamattuperiaatteen mukaan kristillisen opin, myös opin Raamatusta ja sen tulkinnasta, tulee perustua Raamattuun. Pyhä Raamattu on Jumalan sana. Se on uskon, elämän ja opetuksen ylin ohje, jonka mukaan kaikkea oppia ja opettajia on tutkittava ja arvostettava. Raamattu ei ole vain tiedonanto, vaan ennen muuta armonväline, jonka kautta Jumala pelastaa ihmisen. Pyhien kirjoitusten tarkoitus on ilmaistu Johanneksen evankeliumissa: *”Tämä on kirjoitettu siksi, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä, kun uskotte, olisi elämä hänen nimensä tähden.”* (Joh. 20:31).

Jumala

Omassa majesteettisessa olemuksessaan Jumala on salattu. Tiedämme Jumalasta vain sen, minkä hän on meille itsestään ilmoittanut. Jumala on ilmoittanut itsensä luomistyössään ja maailmankäytännöksessään, mutta erityisesti Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa ja pyhässä Raamatusta. Pelkän luomistyön perusteella ihminen ei voi oppia tuntemaan Jumalaa oikein.

Jumala on persoona. Hän yksin on iankaikkinen ja on aina ollut olemassa. Hän on kaiken näkyvän ja näkymättömän Luoja ja ylläpitäjä. Jumala ei ole osa luomakuntaa, vaikka hän on kaikkialla läsnä oleva.

Jumala on yksi, mutta tässä yhdessä jumalallisessa olemuksessa on kolme iankaikkista persoonaa: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Jumala on Luoja, Lunastaja ja Pyhittäjä. Hän ei vain ilmene meille kolmena eri persoonana, vaan on samanaikaisesti kolme eri persoonaa, joilla kaikilla on sama jumalallinen olemus, valta, voima ja viisaus. Isä on Jumala, Poika on Jumala ja Pyhä Henki on Jumala. Jumalan Poika on tullut ihmiseksi Jeesuksessa Kristuksessa, joka on todellinen Jumala ja todellinen ihminen samassa persoonassa. Kolmiyhteisen kaikkivaltiaan Jumalan kohtaamme erityisesti ihmiseksi tullessa Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesus sanoo: *”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.”* (Joh. 14:9).

Jumala on muuttumaton. Koska hän on ilmoittanut itsensä Raamatussa, meidän tulee käyttää Jumalasta niitä käsitteitä ja ilmaisuja, joita Raamattu käyttää. Muuten jumalakuvamme voi vääristyä. Kaikkivaltias ja ääretön Jumala on paljon enemmän kuin me rajallisina ihmisinä voimme koskaan ymmärtää. *”Älä ole kerkeä kieleltäsi äläkä puhu harkitsematta Jumalan edessä, sillä Jumala on taivaassa ja sinä olet maan päällä. Olkoot sanasi sen vuoksi harvat.”* (Saarn. 5:1).

Ihminen ja synty

Jumala loi ainoastaan ihmisen omaksi kuvakseen, mieheksi ja naiseksi. Sen tähden ihminen on luomakunnassa ainutlaatuinen ja äärettömän arvokas. Ihmisarvo on Jumalan antama lahja ja oikeus, jota Jumalan laki varjelee. Ihmisen kutsumuksena on viljellä ja varjella luomakuntaa, joka on Jumalan antama lahja ja josta ihminen on vastuussa Luojalleen. Ihmisen tehtävä on myös lisääntyä ja täyttää maa.

Alussa ihminen eli ehyessä yhteydessä Jumalaan ja luomakuntaan. Ensimmäisten ihmisten, Aadam ja Eevan, syntiinlankeemus turmeli tämän yhteyden. Lankeemuksen jälkeen kaikki ihmiset syntyvät synnin turmelemina ja ovat luonnollisessa tilassaan kuoleman omia, saatanan orjia, kadotettuja ja Jumalan vihan alaisia. *”Yhden ainoan ihmisen teko toi maailmaan synnin ja synnin mukana kuoleman. Näin on kuolema saavuttanut kaikki ihmiset, koska kaikki ovat tehneet syntiä.”* (Room. 5:12).

Tämän perisyntien seurausten vuoksi ihminen kapinoi Jumalaa vastaan. Hän ei omin voimin voi eikä halua löytää Jumalaa tai tietä Jumalan luo. Ihminen on vieraantunut Jumalasta, itsestään, lähimmäisistään ja luonnosta. Itsekkyydessään hän on rikkonut ja rikkoo jatkuvasti Jumalan pyhän lain, joka käskee ihmistä rakastamaan Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseään. Ihmisen harjoittaman synnin tuhoiset seuraukset ilmenevät yksilön elämässä, kansakuntien historiassa ja luonnossa.

Jumalan laki puhuttelee ja velvoittaa ihmistä ja hänen omaatuntoaan syntiinlankeemuksen jälkeenkkin. Perhe-elämässä, yhteiskunnassa, kulttuurissa ja yleensä luomiseen kuuluvissa asioissa ihmisen on mahdollista noudattaa Jumalan lakia. Lankeemuksen aiheuttaman itsekkyyden vuoksi ihminen käyttää näilläkin alueilla toistuvasti asemaansa ja mahdollisuuksiaan väärin.

Ihmiskunnan kapinasta ja synnin turmeluksesta huolimatta Jumala ei ole hylännyt ihmistä. Hän on tutkimattomassa rakkaudessaan lähettänyt oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen maailmaan (1. Joh. 4: 9-10). Jumala on luvannut Poikaansa turvautuville uuden taivaan ja uuden maan, joissa vanhurskaus hallitsee eikä synty enää kylvä tuhoaan (Room. 8:20-21; 2. Piet. 3:13).

Kristuksen pelastustyö

Jeesus Kristus on todellinen Jumala ja todellinen ihminen samassa persoonassa. Jumalan Poika ei ole luotu, vaan hän on aina ollut olemassa niin kuin Isä Jumalakin, ja hänen kauttaan on kaikki luotu (Kol. 1:15-16).

Jumala valmisti pelastussuunnitelman jo ennen maailman perustamista ja antoi Vanhan testamentin kirjoituksissa lupauksen tulevasta Vapahtajasta. Jeesus Kristus on tämä Vanhassa testamentissa ennustettu Messias. Hän on Immanuel, Jumala meidän kanssamme (Jes. 7:14).

Meidän pelastuksemme tähden Jumala tuli ihmiseksi Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesus sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Tullessaan ihmiseksi Jumalan Poika ei luopunut jumaluudestaan, mutta hän jätti taivaallisen kirkkautensa ja tuli inhimillisten rajoitusten alaisuuteen. Jeesus Kristus oli ja on kuitenkin synnitön. Hän täytti Jumalan lain täydellisesti meidän puolestamme ja oli kuuliainen kuolemaan saakka.

Jeesus Kristus kärsi ja kuoli Golgatan ristillä ja sovitti koko maailman synnit. ”*Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman kanssa eikä lukenut ihmisille viaksi heidän rikkomuksiaan.*” (2. Kor. 5:19). Jeesus Kristus kantoi kaiken sen Jumalan pyhän vihan ja synnin rangaistuksen, joka meidän ihmisten olisi kuulunut kärsiä. Jeesus lunasti verellään ihmiset vapaaksi synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta.

Jeesus Kristus ei jäänyt kuoleman valtaan, vaan Jumala herätti hänet kuolleista kolmantena päivänä. Jeesuksen Kristuksen kuolema ja hänen ruumiillinen ylösnousemuksensa osoittavat, että synnit on sovitettu ja kuolema on voitettu. Noustuaan kuolleista Jeesus astui ylös taivaaseen ja istuu Jumalan oikealla puolella. Ylösnousemisensa ja taivaaseenastumisensa jälkeenkin Jeesus Kristus on paitsi Jumala myös ihminen. Kristuksella on kaikki valta taivaassa ja maan päällä, ja hän on tuleva takaisin kirkkaudessa.

”*Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.*” (Joh. 3:16).

Vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen

Ihminen pelastuu yksin Jumalan armosta, yksin Kristuksen tähden, yksin uskon kautta. Ihminen ei voi pelastua omin suorituksin. Pelastuksen perustus on kokonaan meidän ulkopuolellamme tapahtuneessa Jumalan pelastusteossa, johon emme voi emmekä saa lisätä mitään. Jos ihminen pysyy epäuskossaan, hän hukkuu iankaikkiseen kadotukseen. Vain ne pelastuvat, jotka uskovat Jeesukseen Kristukseen Vapahtajanaan, sillä ”*Joka sen uskoo ja saa kasteen, on pelastuva. Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.*” (Mark. 16:16).

Jokainen ihminen tuntee luomisen perusteella jossain määrin Jumalan lain ja kokee sen vuoksi syyllisyyttä. Tämä Jumalan lain yleinen tunteminen ei kuitenkaan johda ihmistä Kristuksen luo. Evankeliumin vastaanottaminen edellyttää Jumalan lain hengellistä työtä ihmisessä. Tarvitsemme Jumalan ilmoittaman lain selvää ja ehdotonta julistusta. Pelastava usko syntyy, kun ihminen kuulee evankeliumin sanoman.

Kun ihminen kuulee evankeliumin ja turvautuu uskossa Jeesukseen Kristukseen, Jumala lukee hänen hyväkseen Jeesuksen täydellisen sovitustyön ja vanhurskauden. Ihminen saa kaikki syntinsä Kristuksen tähden anteeksi. Tämä jumalattoman vanhurskauttaminen tapahtuu yksin Jumalan armosta. Usko ei lisää mitään Kristuksen vanhurskauteen. Uskon välityksellä ihminen tulee osalliseksi Kristuksessa lahjoitetusta ja häntä odottavasta vanhurskaudesta.

Jumala synnyttää vanhurskautetun ihmisen uudesti Pyhästä Hengestä. Kolmiyhäinen Jumala tulee ihmiseen asumaan. Uudestisyntymisessä ihmisen oma luonto ei muutu. Uusi elämä on seurausta kolmiyhäisen Jumalan asumisesta ihmisessä.

Vaikka uudestisyntyminen on uskosta tapahtuvan vanhurskauttamisen seuraus, ei vanhurskauttamista ja uudestisyntymistä voi ajallisesti erottaa toisistaan. Vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen tapahtuvat, kun ihminen turvautuu evankeliumiin syntien anteeksiantamisesta.

Jumala synnyttää vanhurskauttavan uskon ja lahjoittaa pelastuksen armonvälineitten – Jumalan sanan sekä kasteen ja ehtoollisen – kautta. Kristuksen pelastusteko, joka on pelastuksemme perusta, on yksin Jumalan työ. Samoin pelastavan uskon syntyminen on yksin Jumalasta. Jeesus sanoo: ”*Uskokaa häneen, jonka Jumala on lähettänyt. Se on Jumalan teko.*” (Joh. 6:29).

Kristukseen turvautuva saa olla varma pelastuksestaan. Vanhurskauttaminen on pelastusvarmuuden ja omantunnonrauhan perusta. Ihminen voi olla pelastettu, vaikka hän ei koe pelastusvarmuutta eikä sisäistä rauhaa. Pelastusvarmuus perustuu Jumalan sanan lupauksiin. Johannes kirjoittaa: *”Siitä me ymmärrämme, että totuus on meissä, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, jos se meitä jostakin syyttää. Jumala on meidän sydäntämme suurempi ja tietää kaiken.”* (1. Joh. 3:19-20). *”Tämän kaiken olen kirjoittanut teille, Jumalan Poikaan uskoville, jotta tietäisitte, että teillä on iankaikkinen elämä.”* (1. Joh. 5:13).

Pyhitys

Vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat uuden elämän ja pyhityksen edellytys. Pyhitys on Pyhän Hengen aikaansaama vanhurskauden hedelmä Kristukseen uskovassa. Pyhä Henki vaikuttaa pyhityksen Jumalan sanan kautta. Vanhurskauttaminen on kertakaikkinen ja pyhitys on jatkuvaa Jumalan armon työtä ihmisessä. Pyhitys on jatkuvaa Pyhällä Hengellä täyttymistä.

Uskova on koko elämänsä ajan Jumalan edessä samanaikaisesti täydellisesti syntinen ja täydellisesti pyhä. Kristuksen työn perusteella hän on täydellisesti pyhä ja näin ollen Jumalalle kelpaava, mutta vanhan luontonsa tähden hän on syntinen ja jatkuvasti armoa tarvitseva. Hänessä näkyvä pyhitys jää tässä ajassa aina keskeneräiseksi ja odottaa täyttymystään taivaassa. Kristukseen uskova kokee pyhityksen omassa elämässään yhä syvenevänä synnin ja armon tuntemisena.

Pyhitys on välttämätön, koska se on Jumalan tahto (Hepr. 12:14; 1. Piet. 1:15-16). Uskovan tulee jokapäiväisessä elämässään etsiä Jumalan tahtoa, tunnustaa syntinsä ja turvautua syntien anteeksiantamiseen. Kun Pyhä Henki on synnyttänyt uskon evankeliumiin, hän vaikuttaa ihmisessä myös pyhityksen ja hyviä tekoja. Uskovan ei tule turvautua omaan pyhitykseensä, vaan luottaa yksin Kristukseen, joka on pelastuksen ja pyhityksen ainoa kestävä perusta, sillä *”Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi.”* (1. Kor. 1:30).

Seurakunta

Ristinkuolemallaan, ylösnousemuksellaan ja Pyhän Hengen vuodattamisella Jeesus Kristus perusti seurakunnan. Seurakunta on Kristuksen ruumis, jonka pää on Kristus. Jokainen uskova on Kristuksen ruumiin jäsen. Ruumis on yksi, mutta siinä on erilaisia jäseniä. Kirkon ykseys on siis olemassa oleva tosiasia ja lähtökohta. Syntisyytemme tähden kirkkoa hajottavat jatkuvasti harhaopit ja ristiiriidat. Siksi on tarpeen jatkuvasti toimia ykseyden ja yhteyden saavuttamiseksi. Ykseys ja yhteys saavutetaan ja toteutuu yksimielisyydessä evankeliumista ja sakramenteista. Kristus, seurakunnan pää ja Herra, kokoaa maailmasta itselleen seurakunnan ja hoitaa omiaan tässä uskovien yhteydessä. *”Niin kuin meillä jokaisella on yksi ruumis ja siinä monta jäsentä, joilla on eri tehtävänsä, samoin me kaikki olemme Kristuksessa yksi ruumis mutta olemme kukin toistemme jäseniä.”* (Room. 12:4-5).

Seurakunta on kaikkien Jeesukseen Kristukseen uskovien yhteisö, jossa evankeliumi julistetaan puhtaasti ja sakramentit toimitetaan oikein. Ylösnoussut Kristus toimii maailmassa seurakuntansa välityksellä. Seurakunnassa hän tekee työtään armonvälineitten, Raamatun sanan ja sakramenttien, eli näkyvän sanan välityksellä. Niiden kautta Pyhä Henki kutsuu ihmisiä armon osallisuuteen, synnyttää uskon sekä varjelee ja vahvistaa sitä.

Pyhä yhteinen seurakunta on uskovista koostuva yhteisö, todellinen seurakunta. Se tulee näkyväksi muun muassa kokoontuessaan yhteiseen jumalanpalvelukseen kuulemaan Jumalan sanaa ja vastaanottamaan sakramentit. Ulkonaisessa kirkossa on todellisen seurakunnan lisäksi nimellinen seurakunta. Tässä ajassa ei ole mahdollista muodostaa yksinomaan uskovien seurakuntaa. Jako uskovi- en ja epäuskoisten välillä tapahtuu vasta viimeisellä tuomiolla. Seurakunnan ja sen jäsenten tehtävänä on ojentautua opissa ja elämässä Jumalan sanan mukaan ja harjoittaa keskuudessaan raamatullista kirkkokuria (Matt. 18:15-18). Ulkonaista kirkkoa sen enempää kuin mitään kristillistä järjestöä ei voi samaistaa Kristuksen seurakuntaan. Ne ovat kuitenkin välttämättömiä seurakunnan elämässä ja toiminnassa, koska Pyhä Henki käyttää niitä seurakunnan rakentamiseksi.

Seurakunta on Jumalan pelastussuunnitelman väline ihmisten saattamiseksi Kristuksen lunastustyön yhteyteen. Sillä on maailmassa Kristuksen antama tehtävä. Se on uskosta vieraantuneita tavoittava ja lähetystyötä tekevä yhteisö, jonka kautta ja johon Kristus kokoaa uusia ihmisiä. Samalla seurakunta on jäseniään hoitava yhteisö, Jumalan perheväki, jonka yhteydessä usko säilyy ja kasvaa. Seurakunnan tehtävänä on suorittaa rakkauden palvelua maailmassa Jeesuksen esikuvan mukaan.

Maailmassa Kristuksen seurakunta on taisteleva ja perillä riemuitseva Jumalan kansa. Takaisin tullessaan Kristus kokoaa kaikkien aikakausien ja kansallisuuksien uskovat luokseen iankaikkiseen elämään.

Sakramentit

Pyhät sakramentit, kaste ja ehtoollinen, ovat Kristuksen asettamia armonvälineitä. Niiden kautta Pyhä Henki kutsuu ihmisiä armon osallisuuteen, synnyttää uskon sekä varjelee ja vahvistaa sitä. Keskeistä siinä on Jumalan sana, joka tekee näkyvästä aineesta sakramentin.

Kaste on välttämätön pelastukseen. Kasteessa ihmiselle lahjoitetaan Jumalan armo. Kaste vaikuttaa syntien anteeksiannon, vapauttaa kuoleman ja perkeleen vallasta sekä antaa iankaikkisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset. Perisyntien tähden kaikki ihmiset syntyvät syntisinä. Jumalan sanan perusteella myös lapset tulee kastaa, jotta he näin pääsisivät osalliseksi Jumalan armosta. Kastetuille tulee antaa kristillistä opetusta. Kerran saatua kastetta ei saa uusia. Ihminen voi torjua kasteessa saamansa lahjan ja joutua hengellisen kuoleman tilaan. Ilman omakohtaista uskoa kaste ei hyödytä ihmistä. Jokainen kastettu uskova on uudestisyntynyt, saanut Pyhän Hengen sekä päässyt osalliseksi Kristuksen koko täyteydestä ja Jumalan seurakunnan jäsenyydestä. ***”Hän pelasti meidät pesemällä meidät puhtaiksi, niin että synnyimme uudesti ja Pyhä Henki uudisti meidät.”*** (Tit. 3:5).

Ehtoollinen on leipään ja viiniin sisältyvä Herramme Jeesuksen Kristuksen todellinen ruumis ja veri. Sana luo sakramentin ja erottaa sen tavallisesta leivästä ja viinistä (1. Kor. 11:28-29). Jumalan perheväen yhteisellä aterialla Kristuksen todellinen ruumis ja veri ovat läsnä leivässä ja viinissä (reaalipreesens). Viettäessään ehtoollista Jumalan kansa kuulee ja uskoo Jeesuksen sanat: ”Tämä on minun ruumiini ja tämä on minun vereni.” Kelvollinen ehtoollisvieras on se, joka on kastettu ja uskoo Vapahtajamme sanat: ”Teidän puolestanne annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi.” Joka uskoo nämä sanat, omistaa niiden sisällön eli syntien anteeksiannon. Kelvottomat ehtoollisvieraat eivät tunne rikkomuksiaan eivätkä myönnä olevansa syntisiä ja näin nauttivat ehtoollisen tuomiokseen. Ehtoollinen tulee oikein nautituksi silloin, kun se otetaan vastaan uskossa.

Yhteinen pappuus ja erityinen virka

Kristuksen seurakunta on Jumalan kansa, jossa pappuus kuuluu kaikille uskoville: *”Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, Jumalan oma kansa, määrätty julistamaan hänen suuria tekojaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valoonsa.”* (1. Piet. 2:9). Jokaisella Jumalan kansaan kuuluvalla on kasteen ja uskon kautta vihkimys yhteiseen pappuuteen, johon Jeesus ylimmäisenä pappinamme on verellään ansainnut meille oikeuden ja pääsyn. Uudessa testamentissa sana ”pappi” ei käytetä kenestäkään seurakunnan työntekijästä.

Yhteiseen pappuuteen kuuluva tehtävä ja vastuu kattaa uskovan koko elämän. Yhteiseen pappuuteen liittyy sekä tehtävä elää Jumalan ihmisenä ja Kristuksen todistajana perheen parissa, lähiympäristössä ja arkisessa kutsumuksessa että Jumalan palvelijana ja työtoverina seurakuntayhteydessä. Tehtävänä on opettaminen, kastaminen, ehtoollisen jakaminen, ripin vastaanottaminen, sielunhoito, esirukous, omastaan uhraaminen, toinen toisensa rakentaminen ja neuvominen sekä oppien ja opettajien arvioiminen. Järjestyksen vuoksi sakramenttien hoitoon vaaditaan kuitenkin seurakunnan kutsu ja valtuutus.

Seurakunnan rakentamiseksi Pyhä Henki on jakanut kaikille uskoville armolahjoja. Jokaiselle uskovalle tulee löytää hänen persoonallisuutensa ja armolahjavarustuksensa mukainen paikka ja tehtävä seurakunnassa. Hänet on kutsuttu toteuttamaan yhteisen pappuuden palvelutehtävää saamiensa armolahjojen mukaisesti: *”Palvelkaa kukin toistanne sillä armolahjalla, jonka olette saaneet, Jumalan moninaisen armon hyvinä haltijoina. Joka puhuu, puhukoon Jumalan antamin sanoin, ja joka palvelee, palvelkoon voimalla, jonka Jumala antaa, jotta Jumala tulisi kaikessa kirkastukseksi Jeesuksen Kristuksen kautta.”* (1. Piet. 4:10-11). Jotta Jumalan runsaasti antamat armolahjat koituisivat siunaukseksi, niitä tulee käyttää rakkaudella. Kaiken on tapahduttava arvokkaasti ja hyvässä järjestyksessä (1. Kor. 14:40).

Kristus on apostoliensa kautta säätänyt yhteisen pappuuden lisäksi, siihen perustuen ja samalla sen toteuttamiseksi erityiset seurakunnan palvelutehtävät eli virat. Sekä virkojen moneus että virkojen sisällöllinen rikkaus tulee toteuttaa koko laajuudessaan. *”Ja hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen.”* (Ef. 4:11-12 KR -38). Jumalatonta ei tule valita seurakunnan virkaan. Jumalan sana ja pyhät sakramentit kuitenkin vaikuttavat, vaikka uskosta osaton niitä hoitaisikin. Kukaan ei saa oma-aloitteisesti ottaa tätä virkaa itselleen, vaan tehtävään tulee aina olla seurakunnan kutsu. Paimenvirka kuuluu vain siihen kutsutuille, kykeneville ja asetetuille miehille (1. Tim. 3:1-7).

Paimenvirka on seurakunnalle erityisen tärkeä. Raamatun mukaan paimenia on samassa seurakunnassa useampia kuin yksi (Ap.t. 20:17; 1. Tim. 5:17; Tit. 1:5). Luterilaisen tunnustuksen mukainen pappisvirka on Raamatun kuvaamaa paimenvirkaa, josta Uusi testamentti käyttää muun muassa ilmaisuja ”vanhin”, ”kaitsija” ja ”paimen” (Tit. 1:5, 7; Ap.t. 20:17, 28; Ef. 4:11). Keskeistä tässä tehtävässä on sakramenttien jakamisen lisäksi johtaminen ja Jumalan sanan opettaminen. Seurakuntaelämässä johtaminen ja opettaminen toteutuvat kuitenkin laajempaan kuin vain erityisessä paimenvirassa. Tällainen paimenuus toteutuu myös armolahjojen mukaisessa yhteisessä pappuudessa.

Kristitty ja etiikka

Kristitylle Raamattu on Jumalan ilmoituksena sekä opin että elämän ylin auktoriteetti. Mitä kauemmas yhteiskunta irtaantuu kristillisestä etiikasta, sitä suuremmaksi tulee tarve tarkastella kriittisesti moraalisia päätelmiä erityisen ilmoituksen, Jumalan sanan, valossa. Kaikki eettiset valinnat perustuvat arvoihin ja maailmankatsomukseen, eikä mikään linjavalinta ole eettisesti neutraali.

Jumalan kuvaksi luotuna ihmisellä, miehellä ja naisella, on ehdoton ihmisarvo, jota myös yhteiskunnallisen lain tulee suojata. Luotuna ihminen on vastuullinen Luojalleen. Meidän aikamme erityisesti abortti, eutanasia ja homoseksuaalisuus ovat nousseet ajankohtaisiksi ongelmiksi ja keskustelunaiheiksi.

Biologisesti, lääketieteellisesti ja teologisesti tarkasteltuna kohdussa elävä sikiö on ihminen, jonka tulee nauttia täyttä ihmisoikeutta ja Jumalan lain suojaa. Ihmiselle annettu arvonimi ”Jumalan kuva” erottaa hänet kaikesta muusta luomakunnasta. Tästä syystä ihminen on arvokas ominaisuuksistaan, kyvyistään tai elämänlaadustaan riippumatta. Eutanasia eli armokuolema ei kuulu ihmislääketieteen hoitovalintoihin. Toisin kuin eläimet, ihminen Jumalan kuvana on erityisasemassa, jota Jumalan antama viides käsky ”älä tapa” suojaa.

Raamattu toteaa, että alussa kaikki Jumalan luoma oli hyvää (1. Moos. 1:31). Luodessaan ihmisen Jumala loi samalla seksuaalisuuden. Seksuaalisuus ei tullut maailmaan lankeemuksen vaan luomisen yhteydessä. Syntiinlankeemus kuitenkin turmeli luodun niin, että mitä arvokkaammasta Jumalan lahjasta on kysymys, sitä räikeämmin ihminen voi tehdä sillä pahaa itselleen ja lähimmäiselleen. Raamattu suhtautuu sukupuolisuuteen ja avioliittoon kauttaaltaan myönteisesti ja niiden kieltämiseen varsin ankarasti (1. Tim. 4:1-5).

Jokainen ihminen on seksuaalisesta suuntautumisestaan riippumatta tasavertainen ja yhtä arvokas. Tasavertaisuus ei kuitenkaan merkitse seksuaalisen käyttäytymisen tasavertaisuutta. Erilaiset tavat toteuttaa seksuaalisuutta eivät ole moraalisesti samanarvoisia (Room. 1:22-27; 1. Kor. 6:9). Seksuaalisuuden harjoittaminen kuuluu Raamatun mukaan naisen ja miehen väliseen avioliittoon. Avosuhte ja avioliiton ulkopuoliset seksuaaliset suhteet eivät ole Raamatun mukaisia. Samaa sukupuolta olevien liiton virallistaminen ei ole ihmisoikeuskysymys. Tasavertaiset ihmisoikeudet eivät edellytä samaa sukupuolta olevien avioliittoja. Raamatusta ei löydy yhtään kohta, jossa suhtaututtaisiin myönteisesti tai osoitettaisiin hyväksyntää homoseksuaaliselle elämänmuodolle.

Ajankohtaisissa eettisissä kysymyksissä kristittyjen valintoja tulee ohjata Jumalan sanan eettinen opetus ja Jumalan laki, kymmenen käskyä, joka kiteytyy rakkauden kaksoiskäskyyn: ”*Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.*” Tämän eettisen linjauksen mukaisesti Kansanlähetys ei hyväksy samaa sukupuolta olevien henkilöiden parisuhteiden siunaamista eikä tällaisessa parisuhteessa elämistä. Ajatus niin kutsutusta sukupuolineutraalista avioliitosta ei ole Raamatun mukainen. Kristittyinä rukoilemme kaikkien puolesta, mutta emme siunaa tai rukoile sellaista, mikä tiedämme Raamatun perusteella Jumalan tahdon vastaiseksi. Emme myöskään tee yhteistyötä Jumalan sanan vastaisen opetuksen edistämiseksi.

Lähetys

Kristus on uskonut lähetystehtävän seurakunnalleen. Niin kuin Isä lähetti Poikansa, samoin Jeesus lähettää omansa. Lähetys kuuluu kristillisen seurakunnan olemukseen ja on sen keskeisin tehtävä. Lähetysten lähtökohta ja vaikutin on kolmiyhteisen Jumalan rakkaus, jota hän osoittaa luomaansa ihmiskuntaa kohtaan. Se on kolmiyhteisen Jumalan pelastavaa työtä, jonka keskuksena on Jeesuksen Kristuksen risti. Kristuksen sovitustyö koskee koko syntiin langennutta maailmaa. Jeesus sanoo: ”*Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kansanne kaikki päivät maailman loppuun asti.*” (Matt. 28:18-20).

Lähetystyön päämäärä on seurakunnan leviäminen kaikkeen maailmaan ja ihmisten pelastuminen iankaikkiseen elämään. Lähetystyöntekijät ovat Pyhän Hengen kutsumia ja seurakunnan tähän tehtävään valtuuttamia. Lähetystyön välineinä ovat kaste sekä Jumalan sanan julistus ja opetus. Evankeliumi viedään rajoituksetta kaikille ihmisille, jotka eivät vielä tai eivät enää usko Kristukseen. Jokaisella on oikeus kuulla ja lukea evankeliumi omalla äidinkielellään. Evankeliumi on vietävä erityisesti heille, jotka eivät ole sitä vielä kuulleet. Muuttoliikkeen vuoksi lähetystyötä tehdään maailmassa kaikkialla, myös kotimaassa. Lähetystyötä tehdään yhdessä toisten kristittyjen kanssa.

Lähetystehtävän toteuttamiseen kuuluu olennaisena osana myös kristillinen diakonia, joka saa eri tilanteissa erilaisia muotoja. Lähetystyössä otetaan huomioon koko ihminen ja hänen tarpeensa.

Seurakunnan tulee tehdä lähetystyötä siihen saakka, kun Herramme Jeesus Kristus palaa kirkkautessaan noutamaan omansa. Lähetystyötä tekemällä kristillinen seurakunta valmistautuu Jeesuksen toiseen tulemiseen (Matt. 24:14).

Viimeiset tapahtumat

Raamatun mukaan maailmanhistoria päättyy viimeisiin eli lopunajan tapahtumiin. Niihin kuuluvat muun muassa Jeesuksen toinen tuleminen, kaikkien kuolleiden ylösnousemus, viimeinen tuomio sekä uuden taivaan ja maan luominen. Ihmiskunnan viimeiset ajat alkoivat Jeesuksen ensimmäisestä tulemisesta ja päättyvät hänen toiseen tulemiseensa.

Jumalan sana kehottaa kristittyjä valvomaan ja odottamaan Jeesuksen paluuta. Kristuksen toisen tulemisen odotus on tunnusomaista elävälle kristillisyydelle. Kukaan muu kuin Isä Jumala ei tiedä, milloin Jeesus palaa.

Raamattu kertoo kuitenkin tapahtumista ja merkeistä, jotka edeltävät tuota hetkeä. Jumalan sanasta luopuminen ja harhaopit lisääntyvät, tulee luonnonmullistuksia, sotia ja nälänhätää. Kun antikristilliset voimat vahvistuvat, kristittyjä vainotaan, laittomuus pääsee valtaan ja rakkaus kylmenee. Samanaikaisesti evankeliumia julistetaan kaikkialla maailmassa todistukseksi kaikille kansoille. Jumalalla on myös erityinen Israelin kansaa koskeva suunnitelma (Room. 9-11).

Vanhasta testamentista alkaen Jumalan antoi lupauksia, jotka täyttyvät lopun aikana. Jumala saattaa pelastussuunnitelmansa päätökseen. Kristus kukistaa Saatanan vallan ja kaiken jumalattomuuden. Hän toteuttaa Jumalan iankaikkisen messiaanisen valtakunnan. Kaikki kuolleet herätetään viimeiselle tuomiolle. Epäuskoiset tuomitaan iankaikkiseen kadotukseen eli helvettiin. Jeesukseen Kristukseen uskovat pelastuvat iankaikkiseen elämään eli taivaaseen. Jumalan luomassa uudessa taivaassa ja maassa Kristukseen uskovat näkevät hänet kasvoista kasvoihin ja elävät iankaikkisesti hänen kanssaan.

TOIMINNALLINEN LINJA

Missio

Kansanlähetyksen missio on ”Evankelioikaa kansa evankelioimaan kansoja.” Kansanlähetyksen tehtävänä on Kristuksen lähetyuskäskyn toteuttaminen. Siihen kuuluvat Kristuksen tuntemisessa kasvaminen ja evankeliumin levittäminen sekä oman kansan että muiden kansojen keskuudessa. Kansanlähetyksen hengellisen kodin tarjoava lähetysherätysliike, joka muodostuu yksityisistä ystäväistä, pienryhmistä, ystäväryhmistä sekä jumalanpalvelusyhteisöistä. Kansanlähetyksen toimii paikallisesti, maakunnallisesti, valtakunnallisesti ja kansainvälisesti.

Toimintaperiaatteet

Yhteinen pappuus

Yhteinen pappuus on Kansanlähetyksen työnäyn toiminnallinen ydin. Jokaisen uskovan kutsumus on elää todeksi uskoaan arkielämässä ja löytää oma paikkansa seurakunnan rakentamisessa ja maailman evankelioimisessa. Jumala antaa sekä tehtävän että armolahjavarustuksen. Uskovia tulee rohkaista, opettaa, kouluttaa ja ohjata lahjojensa käyttöön. Erityisesti kokotoimisten työntekijöiden tulee hoitaa ja ohjata uskovia palvelemaan armolahjojensa mukaisesti paikallisessa hengellisessä toiminnassa.

Paikallisuus

Yhteinen pappuus toteutuu parhaiten paikallisesti. Uskovat ovat vastuussa omalla paikkakunnallaan toistensa hoitamisesta, uskosta vieraantuneitten evankelioimisesta ja lähetystyöstä. Työntekijän tehtävänä on tukea paikallista työtä, yhdyshenkilöitä ja vastuuryhmiä, jotka huolehtivat paikkakuntansa hengellisestä toiminnasta. Lisäksi tarvitaan maakunnallista ja valtakunnallista yhteistoimintaa ja koordinaatioita.

Jumalanpalvelusyhteisöt ja pienryhmät

Kansanlähetyksen tarjoaa seurakuntayhteyden. Uskovat kokoontuvat yhteisiin jumalanpalveluksiin kuulemaan Jumalan sanaa ja viettämään Herran pyhää ehtoollista. Tämä toteutuu luontevasti paikkakunnasta riippuen kirkon paikallisseurakunnan yhteydessä tai herätysliikkeen jumalanpalvelusyhteisöissä.

Paikallisen toiminnan perustana ovat säännöllisesti kokoontuvat pienryhmät. Pienryhmä on ensisijaisesti raamattu- ja rukouspiiri, joka auttaa jäseniään jumalasuhteen hoitamisessa. Ryhmät ovat tärkeitä myös uskon syntymiselle, vasta uskoon tulleiden hoidolle, uskovien yhteydelle ja keskinäiselle hoitamiselle. Seurakunnan soluina pienryhmät evankelioivat ympäristöään ja osallistuvat lähetysvastuuseen. Kodit ovat pienryhmätoiminnassa avainasemassa. Työskentely pienryhmien perustamiseksi ja niiden hoitaminen osoittavat, miten kansanlähetyksen näky on sisäistetty. Pyrkimyksenä on, että jokainen uskova kuuluu pienryhmään. Pienryhmät ja jumalanpalvelusyhteisöt eivät kuitenkaan kilpaile keskenään, vaan täydentävät toisiaan. Hengellisessä kodissa tarvitaan paimenia. Paimenuus toteutuu sekä erityisessä virassa että yhteisessä pappuudessa.

Kotimaisen ja ulkomaisen työn suhde

Kotimainen ja ulkomainen työ kuuluvat maailman evankelioimisessa erottamattomasti yhteen. Lähetystyö on hengellisen heräämisen ja uudistumisen hedelmää. Laaja työ ulkomailla edellyttää määrätietoista työtä kotimaassa, ja toisaalta lähetystyö koituu siunaukseksi myös kotimaassa. Läheinen yhteys lähetystyöntekijän ja lähettäjäiden välillä mahdollistaa työn, rohkaisee lähettäjiä ja innostaa lähettäjiä.

Kotimaisen ja ulkomaisen työn yhteyden ja tasapainon tulee näkyä hengellisessä elämässä, esirukouksissa, julistuksessa, työntekijöiden määrässä ja taloudenhoidossa. Kansanlähetyksen opettaa uskovia kantamaan vastuuta sekä kotimaan että ulkomaan työstä. Lähetystyö ei ole vain joidenkin kristittyjen erityistehtävä, vaan se kuuluu kaikille uskojille. Uskova on joko lähtijä tai lähettäjä.

Taloudenhoito

Uhraaminen kuuluu yhteiseen pappouteen. Kansanlähetyksen talouden perusta on uskovien lahjoitukset. Uskovia tulee opettaa antamaan säännöllisesti menestymisensä mukaan. Varojen hankkimiseksi voidaan järjestää erilaisia talkoita ja keräyksiä. Saadut varat käytetään tasapuolisesti kotimaiseen ja ulkomaiseen työhön.

Rakenne

Kansanlähetyksen työ on paikallista, maakunnallista, valtakunnallista ja kansainvälistä.

Kansanlähetyksen paikallinen toiminta

Ystävät ja heistä koostuvat pienryhmät muodostavat Kansanlähetyksen toiminnan perustan. Yhdyshenkilö ja vastuuryhmä ovat paikallisen toiminnan avain. He voivat muodostaa rekisteröimättömän paikallisosaston, joka toimii piirijärjestön alaisuudessa.

Kansanlähetyspiiri

Rekisteröity alueellinen kansanlähetyspiiri auttaa paikallisosastoja, vastuuryhmiä ja ystäviä, sekä vastaa alueensa kotimaisesta ja ulkomaisesta työstä. Piirijärjestö myös luo edellytyksiä uusien jumalanpalvelusyhteisöjen, pienryhmien, vastuuryhmien ja paikallisosastojen syntymiselle ja toiminnalle. Työtä johtavat piirihallitus ja piirihoitaja.

Suomen Ev.lut. Kansanlähetyksen

Suomen Ev.lut. Kansanlähetyksen r.y. (SEKL) on kansanlähetyspiirien ja muiden jäsenyhteisöjensä muodostama liitto. SEKL vaalii kansanlähetyksen yhtenäisyyttä, auttaa piirejä kansanlähetyksen toteuttamisessa sekä vastaa valtakunnallisesta kotimaisesta ja ulkomaisesta toiminnasta ja koulutuksesta. SEKL:n toimintaa johtaa liittohallitus ja sen valitsema johtoryhmä.

Kotimainen toiminta

Kotimaassa Kansanlähetyksen toteuttaa Kristuksen seurakunnalleen antamaa tehtävää. Kristillinen oppi pysyy muuttumattomana, mutta työmenetelmät vaihtelevat. Kansanlähetyksen etsii ajanmukaisia, innovatiivisia ja rohkeita työmuotoja näkynsä toteuttamiseksi.

Hengellinen koti

Kansanlähetyksen haluaa olla hengellinen koti, jonka eri-ikäiset ja erilaisista taustoista tulevat ihmiset kokevat omakseen. Kodissa viihdytään yhdessä, ja se on avoin kaikille. Kotimaiseen työhön kuuluu keskeisesti uskovien hoito ja uskosta osattomien evankeliointi. Uskovien hoitaminen toteutuu parhaiten sekä jumalanpalvelusyhteisöissä että pienryhmissä, joihin jokaista uskovaa ohjataan. Evankelioimistyössä korostetaan uskovien henkilökohtaista vastuuta, yhdessä tekemistä ja menemistä sinne, missä ihmiset ovat.

Työmuodot ja kohderyhmät

Kansanlähetys suhtautuu myönteisesti uusiin ja uudistuviin työmuotoihin. Niitä arvioidaan sen mukaan, miten hyvin ne palvelevat sanoman välittämistä ja ihmisten tarpeita. Painetun sanan ja perinteisen julistuksen rinnalla Kansanlähetys käyttää välineinä radiota, televisiota ja internetiä. Musiikki-, draama-, AV- ja muita erityistyömuotoja kehitetään kohderyhmän tarpeiden mukaisesti. Toiminnassa säilytetään henkilökohtainen lähestymistapa ja yhteisen pappeuden periaatteet. Kaupungistuvassa yhteiskunnassamme työn painopiste on kaupungeissa ja taajamissa.

Eri-ikäisten ja erilaisista taustoista tulevien ihmisten persoonallista kasvua ja keskinäistä yhteyttä tuetaan kohderyhmittäin. Liike pitää tärkeänä lapsi-, rippikoulu-, koululais- ja nuorisotyötä. Keskeisiä työmuotoja nuorille aikuisille ja keski-ikäisille ovat opiskelija-, avioliitto- ja perheytyö. Vanhempia ihmisiä hoidetaan eläkeläis- ja diakoniatyössä. Kansanlähetys toimii myös päihde- ja mielenterveystyössä sekä eri ammattiryhmien ja maahanmuuttajien keskuudessa.

Koulutus

Koulutuksessa Kansanlähetys keskittyy raamattuopetukseen. Kristittyjä rohkaistaan opiskelemaan Raamattua ja autetaan kasvamaan Vapahtajamme armossa ja tuntemisessa. Jokainen uskova, ja varsinkin hengellisen työn tekijä, tarvitsee jatkuvaa koulutusta. Kansanlähetys käyttää oppimismenetelmiä, jotka parhaiten mahdollistavat ja motivoivat elinikäiseen oppimiseen.

Kansanlähetysopisto (KL-opisto) on teologisen työskentelyn ja koulutuksen keskus. Paikallisesti piirit vastaavat koulutustoiminnasta, jota valtakunnallisesti ohjaa kotimainen työ. Osa piireissä tapahtuvasta opetuksesta toteutetaan kansanopistokursseina.

Kansanlähetys ohjaa ja varustaa uskovia armolahjojaan vastaaviin tehtäviin. Vastuunkantajia, vapaaehtoistyöntekijöitä ja työntekijöitä koulutetaan tehtäväkohtaisesti. Koulutusta annetaan lähi-, etä- ja itseopiskeluna. Järjestön koulutus toteutetaan monipuolisesti: pienryhmissä, hengellisissä tilaisuuksissa, KL-opistossa, opintomatkoilla ja monimuoto-opiskeluna. Valtakunnallisesti Kansanlähetys antaa opetusta internetissä, radiossa ja televisiossa sekä julkaisemalla kristillistä kirjallisuutta ja lehtiä.

Ulkomainen toiminta

Evankeliumi koko maailman Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta on muuttumaton. Lähetystyötä kuitenkin tehdään muuttuvassa maailmassa, mikä asettaa työlle uusia haasteita ja mahdollisuuksia.

Suuret muuttovirrat kaupunkeihin ja maasta toiseen edellyttävät lähetystyöltä joustavaa strategiaa ihmisten kohtaamisessa uusissa olosuhteissa. Lähetystyötä tehdään kaikilla mantereilla. Eurooppa ja Suomi ovat muuttuneet monikulttuurisiksi ja osittain jälkikristillisiksi. Kristityt kohtaavat ei-kristittyjä naapurustossaan. Maanosassamme tapahtunut kehitys on tuonut myös uusia mahdollisuuksia kristilliselle todistukselle.

Lähetystyössä evankeliumia julistetaan kaikille, jotka eivät ole sitä kuulleet, niin juutalaisille kuin muille kansoille. Euroopassa ihmiset ovat vieraantuneet kristinuskon sanomasta ja heille tulee kertoa se elävällä tavalla uudelleen. Lähetystyössä muistamme myös kärsivää seurakuntaa siellä, missä Kristuksen todistajia vainotaan. Erityisesti herätysalueilla tuemme kirkkoa sen opetustehtävässä ja näyssä viedä evankeliumia eteenpäin. Varustamme ja koulutamme kirkkojen työntekijöitä ja vastuunkantajia täyttämään tehtävänsä. Olemme mukana kääntämässä Raamattua niille kielille, joilla ei ole omaa käännöstä. Teemme lapsi- ja nuorisotyötä, jotta nuoresta sukupolvesta kasvaisi tulevaisuuden seurakunta.

Monet kirkot etsivät mahdollisuutta tulla lähettäjäksi. Kansanlähetys on mukana muutoksessa ja opettelee syvemmin yhteistyön taitoja ja kumppanuutta heidän kanssaan tavoitteena viedä yhdessä evankeliumia eteenpäin. Kansanlähetys tekee mediatyötä, koska evankeliumi on mahdollista viedä television, radion ja internetin avulla erilaisten esteiden yli.

Kansanlähetys painottaa vieraiden uskontojen, erityisesti islamin kohtaamista. Voidakseen lähestyä ihmisiä heidän omissa kulttuureissaan ja omien uskontojensa keskellä lähetystyöntekijän tulee tuntea hyvin kohdemaansa kieli, kulttuuri ja uskonto. Lähetystyössä tulee etsiä sellaisia malleja ja työtapoja, jotka soveltuvat kaupungistuvaan kulttuuriin.

Kansanlähetys pitää lähetystyössä ensisijaisen tärkeänä evankeliumin sanallista julistamista sekä julkisesti että yksityisesti. Lähetystyöhön kuuluu oleellisena osana lähimmäisenrakkauden motiivoima palvelu, jonka muodot määräytyvät paikallisten olosuhteiden ja tarpeiden mukaan.

Lähetystyön päämääränä on itsenäisen kansallisen luterilaisen kirkon syntyminen ja kasvaminen siellä, missä ei ennestään ole kristillistä kirkkoa. Kirkon itsenäisyyteen kuuluu omavaraisuus, kansallinen hallinto ja oma lähetystyö. Kun toimitaan jo olemassa olevan kirkon työyhteydessä, päämääränä on edellä mainittujen periaatteiden vahvistaminen opetuksella, joka auttaa kirkkoa Raamatun mukaiseen tunnustukseen, elämään ja työhön.

Kansanlähetys kirkossa

Kansanlähetys sitoutuu luterilaiseen tunnustukseen ja on osa luterilaista kansankirkkoa. Se jatkaa kirkon virallisenä lähetysjärjestönä, mikäli se saa toimia tämän ohjelman mukaisesti säilyttäen toiminnallisen itsenäisyytensä ja yksityisoikeudellisen asemansa. Työtä tehdään yhdessä kirkon ja sen paikallisseurakuntien kanssa vaarantamatta omaa hengellistä ja teologista identiteettiä. Tunnustaudumme pietistisen luterilaisuuden kirkolliseen ohjelmaan: ”Kirkossa, mikäli mahdollista kirkon kanssa, mutta ei kirkon vallan alle alistettuna.” Kansanlähetys toimii oman ohjelmansa mukaisesti kirkon parhaaksi ja sen jatkuvaksi hengelliseksi uudistumiseksi sekä rohkaisee ystäviään osallistumaan rakentavasti kirkon ja seurakuntien hallintoon, luottamustehtäviin ja toimintaan. Kansanlähetys on valmis toimimaan yhteistyössä varsinkin luterilaista herätyskristillisyyttä edustavien järjestöjen kanssa.

Kansanlähetys tarjoaa uskoville hengellisen kodin ja seurakuntayhteyden, joka auttaa heitä kasvamaan tasapainoisiksi kristityiksi sekä rohkaisee ja varustaa heitä tekemään voitavansa oman paikkakuntansa ja koko maailman evankelioimiseksi. Kirkon irtautuessa Raamatusta ja tunnustuksesta Kansanlähetys tarjoaa seurakuntayhteyden järjestämällä avoimia jumalanpalveluksia sekä muuta uskovien yhteyttä ja hengellistä kotia vahvistavaa toimintaa.

Kansanlähetysten suhde muihin kirkkoihin ja järjestöihin

Kotimaassa Kansanlähetys voi osallistua tunnustusten välisiin neuvotteluihin ja tilapäiseen yhteistyöhön, mutta jatkuvaan yhteistoimintaan eri tunnustusta edustavien kanssa ei ryhdytä. Liberaali-teologiaan tukeutuvaan ekumeeniseen työskentelyyn Kansanlähetys suhtautuu kriittisesti. Kansanlähetys suuntautuu tunnustusten välisessä toiminnassaan Raamatulle uskolliseen, maailmanlaajaan evankelikaaliseen liikkeeseen.

Ulkomailla Kansanlähetys toimii ensisijaisesti luterilaisten kirkkojen ja järjestöjen kanssa. Erityisesti syistä työtä voidaan tehdä myös luotettavissa tunnustustenvälisissä yhteyksissä.

Yhteiskunnallinen vastuu

Jumala hallitsee luomakuntaansa kahdella tavalla: Yhteiskunnallisissa asioissa (maallisessa regimentissä eli hallintapiirissä) hän hallitsee esivallan, lain ja järjestyksen avulla. Seurakunnassaan (hengellisessä regimentissä) Jumala hallitsee Sanallaan ja Pyhällä Hengellä. Jumalasuhteessaan uudestisyntymättömän ihmisen tahto on sidottu. Yhteiskunnallisissa asioissa ihminen on sen sijaan vapaa eli hän kykenee noudattamaan yhteiskunnallisia lakeja. Kristitty on kuuliainen esivallalle, rukoilee sen puolesta ja toimii maansa parhaaksi. Hän on kuitenkin sidottu tottelemaan Jumalaa enemmän kuin ihmisiä.

Kansanlähetys kutsuu Jumalan sanalla kaikkia ihmisiä poliittisesta ja ideologisesta taustasta riippumatta uskomaan Kristukseen ja tulemaan hänen seurakuntansa yhteyteen. Usko Kristukseen synnyttää rakkautta ja palvelumieltä, niin että jokainen voi täyttää kutsumuksensa Kristuksen seurakunnassa ja yhteiskunnassa.

Yhteiskunnallisen vastuun perustana on jokaisen ihmisen ehdoton ihmisarvo Jumalan luomana ainutlaatuisena persoonana ja Jumalan kuvana. Tämä asema antaa kaikille samat ihmisoikeudet, mutta myös moraalisen vastuun Jumala edessä niin lähimmäisestä kuin ympäristöstä. Jumala on asettanut ihmisen viljelemään ja varjelemaan luomakuntaansa. Toiminnassaan Kansanlähetys ottaa huomioon luonnonsuojelun ja Raamatun ilmoituksen kristityn vastuusta luomakunnasta. Sellainen luonnonsuojelu torjutaan, missä luonto jumalallisesta tai ihmisarvo alennetaan.

Raamatun ihmiskuva ja etiikka muodostavat hyvän yhteiskunnan perustan. Mikään elämänohje tai –tapa, joka on ristiriidassa Raamatun kanssa, ei voi olla oikea eikä puolustettavissa. Kristityn omatunto on sidottu Jumalan sanaan. Hän pyrkii toimimaan niin, että yhteiskuntajärjestelmä kunnioittaa Jumalan ilmoitusta. Kristitty puolustaa yhteiskunnassa myös kansalaisten uskonnon- ja sananvapautta sekä vapautta tehdä lähetystyötä.